

OSKAR OBSERVERAR

Vad vill jag ge för bild av mig själv?

Varje dag möts jag av hundratals statusar på Facebook, som behandlar allt från vad en person har ätit till frukost till hur kränkt en annan person har känt sig när den inte fick ett hej vid biljettkassan när den besökte Liseberg. Dessa statusar är ju så där charmigt oskyldiga, men jag tycker ändå att vi bör ställa oss frågan vad vi vill ge för bild av oss själva när vi är aktiva på www.

Vissa människor har en förmåga att alltid skriva om hur otroligt bra de mår hela tiden. Det är aldrig någon hejd på hur superdupermegalyckliga de är och att allting hela tiden går deras väg. Innerst inne vet vi ju alla att man inte alltid kan vara så lycklig eller faktiskt känna sådan konstant glädje jämt och ständigt, men ändå blir vi så påverkade av dessa statusar. Ibland gläds vi med dem och klickar gladeligen på gilla-knappen, medan andra gånger uppstår bara irritation (eller avundsjuka kanske?) över att ens kompis eller bekant återigen har världens bästa syskon eller har fått tillbaka 20 000 kronor på skatten.

Det är också förekommande, om än inte lika vanligt, att användare på Facebook skriver om hur dåligt de mår hela tiden. Nu menar jag inte dåligt som ont i magen, utan mer psykiskt. Nästan med en gång får alltid dessa människor fina och stötande meddelande i kommentatorfältet och framför allt rosa, små hjärtan. Även om jag inte tror att det löser problemet för gott så får det dem att känna sig bättre för stunden.

Nu har jag själv inte Instagram, men denna typ av bildgalleri är också en väldigt känslig plattform. Det är kanske inte så lämpligt om en lärare laddar upp bilder från helgen när personen sitter med en öl och cigarett i handen. Det är visserligen dennes fritid, men allt detta kan vändas emot personen om dennes elever upptäcker bilden. Självklart kan även skolledningen reagera negativt på detsamma och i värsta fall kan riktigt opassande bilder leda till avsked.

Jag har själv en tumregel, då jag har blivit lite av en offentlig person och har ett yrke som innebär en hel del publicering i tidningarna, och det är att allt som jag skriver på internet kan vändas emot mig. Det kan låta väldigt krasst, men sanningen är att till exempel de flesta arbetsgivare googlar sina potentiella arbetstagare för att se vilka de är, vilken umgängeskretsen är och vad de publicerar på sina hemsidor, bloggar eller på andra sociala medier. Tänk efter en extra gång innan du uttalar dig i cyberrymden, då det kan påverka resten av din karriär.

I grund och botten tror jag att mycket handlar om att få bekräftelse. För mig som skådespelare och musikalartist, som ständigt söker efter att bli älskad och omtyckt för min prestation, förstår jag verkligen känslan. Fast när jag går av scenen då, hur ska jag få bekräftelse då? Jo, jag kan ju skriva roliga statusar om min disträhet när jag glömde en halvt uppskuren gurka i besticklådan, men det bästa sättet är ändå att få fortsätta att skriva krönikor!